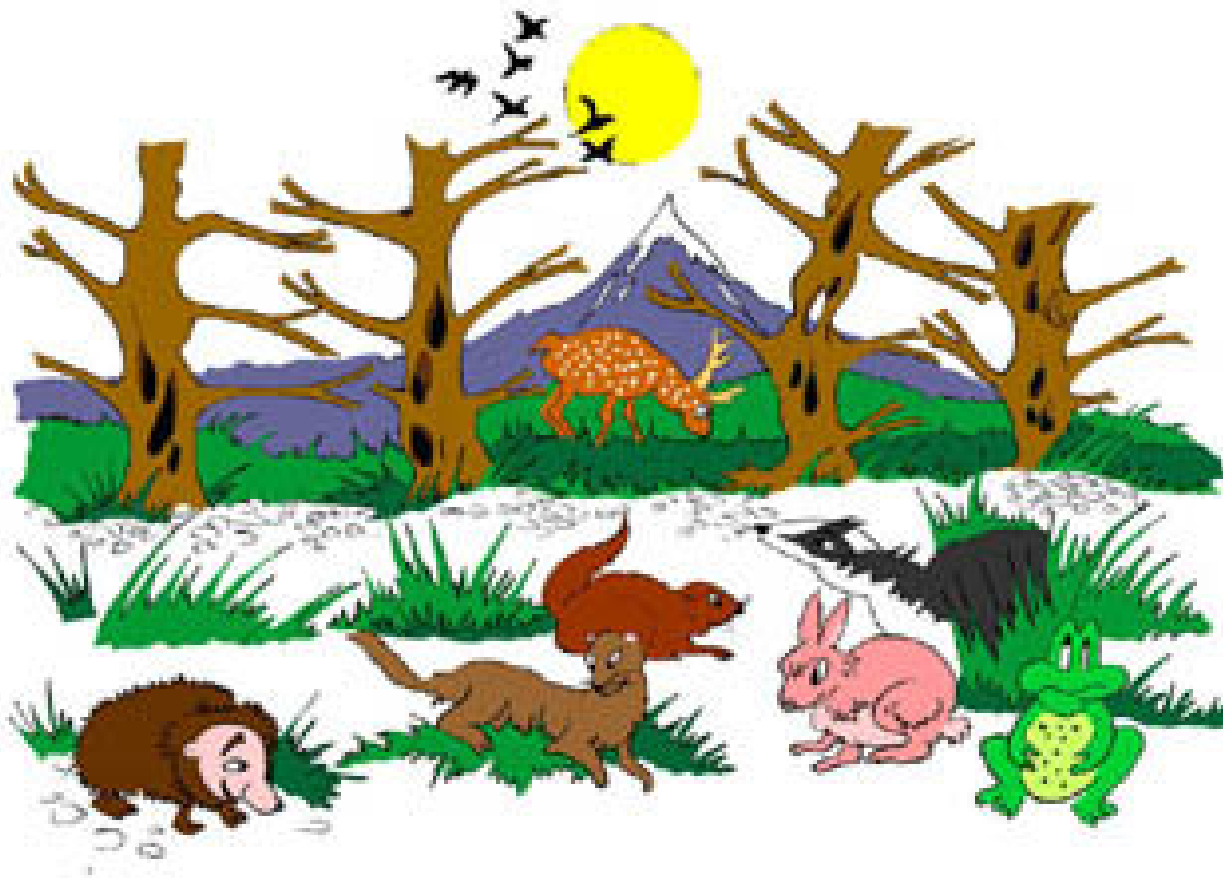

הומבל - מק-בומבל

הר היה גבוה אך ביתו היה קטן. הומבל מק-
בומבל חי במורד ההר בסקוטלנד, בבקתה
קטנטונת. ביתו היה בנוי מעץ אורן וכמעט הכל
שדרוש היה לו בא מהיער או ממקומות אחרים.
הוא לא היה גבוה, אך היה זקן מאוד וחכם. היה לו
זקן אדום ארוך והוא חבש כובע רך ומצחיק וגם
חצאית סקוטית. כן, אפילו בחורף. אמנם אמרתי
כי הוא חי לבדו, אך למען האמת היו לו ידידים
רבים. כל החיות והציפורים היו לידידים שלו והוא
קרא להם בשמות שונים.

האוויר נעשה קריר ולהקות ציפורים עפו כבר
דרומה, אל השמש. החורף התקרב. כל העלים
הזהובים נשרו כבר מהעצים וההר נראה חיוור.
חלק מהחיות שביער התחילו לאסוף מזון לקראת
שינת החורף שלהן, כי הן תרדמנה עכשיו עד
האביב.

הסיפור שלנו הוא על אחת החיות שביער, יהונתן השועל. יהונתן השועל טייל בבוקר בחודש דצמבר וחיפש דבר מה לארוחת הבוקר שלו. מזג האוויר נעשה גרוע, שלג כיסה את הקרקע והרוח התחזקה. בעונת השנה הזו המזון היה בצמצום ויהונתן נאלץ לחפש רחוק יותר מאשר בדרך כלל. השלג והרוח הקשו על החיפושים. הרוח התחזקה עוד יותר ויהונתן חשב כבר לחזור הביתה, אך אמר לעצמו "עוד קצת, אני רעב מדי כדי לחזור בלי לאכול."

רוח המשיכה לשרוק בין ענפי העצים. יהונתן לא הרגיש כי הוא עובר תחת עץ רקוב למחצה. פתאום שמע רעש, וכשהסתובב כדי לבדוק מה רועש, ראה את העץ הגדול והשחור נופל ממש עליו. הוא התחיל לברוח, כמה שרק יכול היה, אך כפות רגליו שקעו בשלג עמוק וזה הקשה על הריצה. יהונתן חשב כבר שניצל אך העץ נפל ממש לידו וכאשר הוא רצה לעשות את הקפיצה האחרונה העץ התגלגל על זנבו.

יהונתן המסכן! הנה הוא, רעב, רחוק מביתו וזנבו תפוס תחת עץ גדול וכבד. זה לא מצב נעים, כלל וכלל לא. למזלו הזנב לא כאב לו מאוד כי השלג היה רך, אך כמה שלא ניסה, הוא לא הצליח לשחרר אותו. ובדיוק אז שלג התחיל לרדת ויהונתן התחיל לחשוש.. אם השלג ימשיך כך, יתרומם מעל ראשו ואז הוא לא יוכל לנשום... הוא היה מודאג מאוד.

באותו הבוקר הומבל מק-בומבל יצא לטיול יומי שלו ביער. הוא לא הלך זמן רב, כששמע קריאה חלושה. "מה הרעש הזה?" שאל את עצמו, אך הניח שזו רק הרוח השורקת והמשיך בדרכו. אבל אז שמע זאת שוב והתחיל לחפש סביב מאין באה הקריאה. שוב שמע אותה והפעם יכול היה לנחש שהיא נשמעת מכוון העץ שנפל.

הוא רץ מהר על רגליו הדקות בתוך השלג העמוק.
כשהגיע לעץ לא ראה תחילה שום נפש. ורק
כשהתכופף מעל העץ ראה את השועל הקטן
מכורבל ומנסה להסתתר בפני השלג.

"יהונתן! מה מעשיך כאן?" קרה הומבל.
"הרוח הפילה את העץ הרקוב וזה התגלגל על
הזנב שלי כשניסיתי לברוח" לחש יהונתן. היה לו
קר מאוד. "אני שוכב כאן כבר שעות ופני השלג
מתרוממים. ניסיתי כבר הכל כדי להשתחרר, אך
לשווא" אמר.

"טוב, אני אדחוף את העץ ותוכל לצאת מכאן"
אמר הומבל. אך הוא לא היה חזק דיו וכמה שלא
ניסה, לא הצליח להזיז את העץ.
"לא טוב" אמר "ננסה משהו אחר. תן לי לחשוב...
מממ..."

אחרי מחשבה ארוכה וגירוד ראש אמר בסוף
הומבל מק-בומבל "אני יודע מה נעשה" והלך
לחפש ביער. הוא חזר עם ענף מעץ אורן שגם הוא
נפל על הארץ. הוא ניסה להרים בו את גזע העץ
מזנבו של יהונתן, אך עדיין כוחו לא הספיק והזנב
נשאר תפוס.

הומבל מק-בומבל עשה צעד אחורה, והביט על
גזע העץ ושוב על השועל. הוא הסתכל על השלג
שמסביב ואחר כך הביט לשמיים. לא נראה לו כי
השלג יפסק בקרוב... צריך לעשות משהו, וזה
מהר מאוד.

ואז בא לו רעיון. הוא רץ מהר לבקתה שלו, נעלם לרגע בסככת כלים ופתאום יצא משם כשבידו משור גדול. הוא רץ מהר והשתדל לא לתעות בין העצים, כי השלג כיסה בינתיים את עקבותיו. כשעשה את דרכו בשלג חשב כל הזמן "אני מקווה שאני מהיר דיו. לא אוכל לסבול שיהונתן ימות תחת השלג."

השלג ירד חזק יותר ויותר אך הומבל מק-בומבל המשיק ללכת ובסופו הגיע לעץ שיהונתן שכב תחתיו. תחילה ראה שם רק את גזע העץ והשלג לבן שכיסה את האדמה. הוא חשב כבר שאיחר, אף אז ראה פתאום קצה אף קטן המציץ מהשלג. הוא התחיל לחפור בשלג בידייו ושם היה יהונתן, עדיין חי.

הרעיון של הומבל היה מוצלח. הוא ניסר את העץ לשלוש חתיכות, כך שמעל זנבו של השועל נשארה רק חתיכה קטנה, והוא יכול היה לזיז אותה. העבודה עייפה אותו מאוד, אך כשגמר לנסר נשאר לו עוד כוח כדי לגלגל את החלק האמצעי מזנבו של יהונתן. אז עטף את השועל בשמיכה שגם הביא מביתו, ולקח אותו על הידיים.

הומבל מק-בומבל הביא את יהונתן לבקתה שלו.
הוא הדליק אש באח ובישל לשניהם "מרק יערות"
חם וטעים. היה כבר מאוחר. הומבל מק-בומבל
ויהונתן היו כבר עייפים והם נרדמו מהר, יהונתן
על השטיח והומבל מק-בומבל בכורסה האהובה
שלו.

כשהתעוררו למחרת הסכימו כי יהיה נחמד אם
יהונתן יישאר אצל הומבל מק-בומבל למשך כל
החורף.

וזה מה שבאמת עשו.